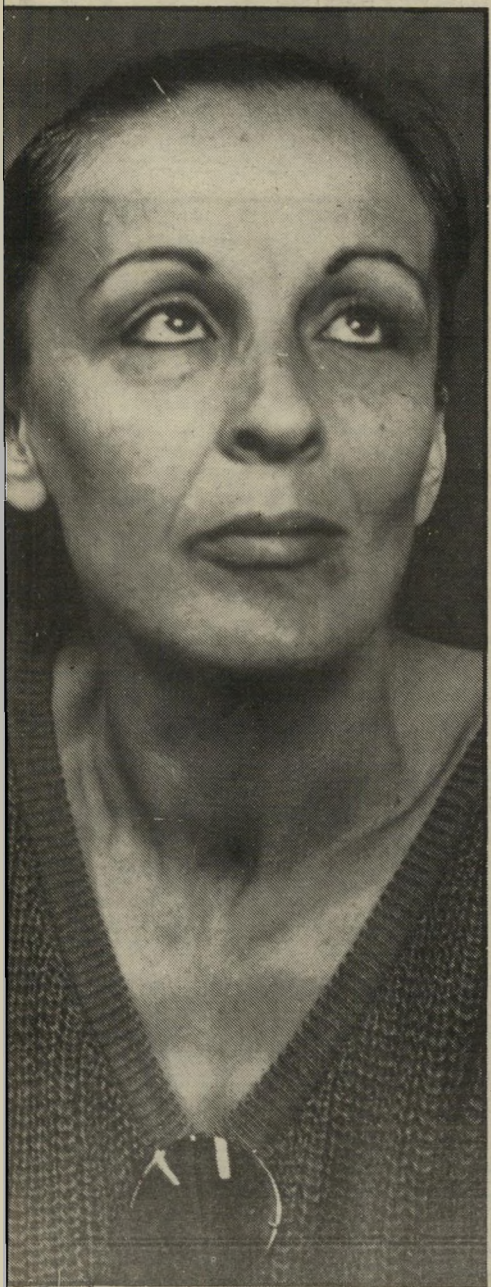

נאשמת חווה יערי' השבוע באולם בית המישפט: ארבע הבעות

שקרנית! שקרנית! (צעקה חווה כאשר ראתה חלק מהשיחזור שעשׂתה אביבה גרנות שבו הפלילה אותה ברצח התיירת). חמישה ימים רימייתי את עדנה, העורכת־דיון שלי. כי היא אמרה לי לא להגיד: שנה שלמה פירנסתי אותה, לא היה לה גרוש. לאכול ולשתות וכסף. הכל נתתי לה, מישל!

כמה כספים נתתי לה. כמה הלוואות! הייתי רבה עם אמא שלי בגללה. אלוהים יתן לה! אני מתביישת, הייתי שטופת־מוח! לא היפללתי אותה לרגע אחד! מכרתי את אהוד, וסיפרתי לה מישל, פחדתי ממנה פחד־מוות! אתה ראתי פעם את הילדה שלה? לדה מוכה! צריך להוציא אותה ממנה. לא יכולתי להפליל אותה, לא רוצה להיות עד־מדינה.

ואני עוד הערתי בשבילה במישפט שהיא גנבה בגדים מחברה שלה ומכרה אותם בבזאר. הערתי שהם היו בגדים משומשים. אביבה שילמה לה בסוף פיצויים. אביבה שילמה? אני שילמתי! אחרי השיחות עם הנאווה הזאת (הד שוטרת המתחזה. שניסית לה לסחוט ממנה) הלכתי לאביבה. היא אמרה לי: „בהמה שכמוך”. כך היתה מוכרת אליי. מטומטמת! זה אהוד עושה לך את הכל. את לא מבינה? את מסוממת, מטושטשת, את היסטרית!

אתה יודע כמה הבעל שלה פוחד ממנה? אני פוחדת ממנה פחד־מוות! יש לי סינטיס ממנה עד עכשיו. אני מטורפת! אני מפחדת לראות אותה. היא מכשפה! יש לה מאגיה שחורה! היא מכניסה לי לראש דברים.

עוד לא עבר מספיק זמן, אני לא יכולה לראות אותה! היא הכניסה לי בוקס בניידת! מישל, אני לא יכולה לראות אותה היום! תן לי עוד יום, זה פחד של שנים ממנה. הרגשתי את החי סות שלה. אני חיה בפחד אימים. כש אני נכנסת לבית־שימוש (במעצר) אני סוגרת את החלון! אני רוצה לקחת כדורים. יש לך כדור?

אני לא יכולה, אני פוחדת ממנה, כי היא היתה חברה כל־כך קרובה שלי, והיא עושה לי כזה עוול! היא מעלילה עליי שאני הרבצתי בראש עם המערוך. אני פוחדת ממנה, יש לה קול סמכותי כזה, קור־רוח כזה!

מישל, לך תשאל את השכנה שלה עוד היום, אם היא לא השאילה לה את המערוך! לך עכשיו, כרי שאבי, בעלה, לא יספיק להגיע אליה. שהיא תישבע בילדה שלה, לא, לא בילדה שלה, כי זו לא הילדה שלה אלא בת מאומצת, שתישבע בהורים שלה, שלא היא שהרביצה במערוך. זאת לא ילדה שלה! (מישל שואל את אביבה גרנות של מי הילדה והיא עונה: „שלי ושל אבני”)

(חווה לאביבה): קנית אותה בבראד ויל, עם תעודת־זהות שלך ושל אבי. היא ילדה מאומצת!

(חווה לחדר): לפני תשע שנים אביבה היתה בבראדיל שנתיים, הילדה נולדה באוגוסט 1976. הם גיסו לדרת מהארץ, יש להם מישפחה שם. אבי עבר איתם בגניבות, בהברחות, בתמור נות מווייפות וגובלנים שהיו מעבירים בפנים יהלומים. והיא חזרה עם הילד מבראדיל. אבל היא בחיים לא תודרה מישל, כשלאדם יש במפה האסטרך לוגית מרקורי, הוא שקרן פאתולוגי עם קור־רוח. תשאל אסטרוולוג על הד מפה שלה! אבל תגיד מה שתגיד, אביבה לא מסוגלת להרוג אדם בדם־קר.

ברגעים הכי קשים שלה, כשכולם נטשו אותה, אני לא התביישתי בה. אני הלכתי איתה. היינו חברות כאלה! אני הלכתי ורימייתי בשבילה. מישל, תוציא אותה החוצה! היא מפלילה אותי! למה זה מגיע לי, ויוזי למה? את לא מצילה את עורך, ממילא אנחנו נשלם על זה חצי־חצי!

איך היא, עם הקול השקט הזה, המצווה, נשבעת שזה שקר? שהיא לא לקחה את המערוך, נשבעת בחיי הריה, שהם כבר לא בני עשרים! היא שקרנית! כשהכרתי אותך, את (המשך בעמוד 41)

פיתחתי תלות. זה לא יעזור לך! (מישל: בסופו של דבר, זה יהיה הסיפור – הנאשמת הנתלת בחר־קר!)

אני נתלית גם באביבה וגם באהוד. והוא רחוק אותי. ואז פניתי אליך! אתה מאמין לי? אתה מאמין לי? (מישל: אני מאמין לך!)

● על מלה מלבסקי:

„הסריח לה שום מהפה!”

(פה ושם מתייחסת חווה גם למלבסקי. ניכר כי היא לא אהבה את הקשישים):

היה לה שיער דליל, דליל בצבע ג'ינג'י מאוד בהיר, ואולי בגלל זה נדמה היה שכל הראש שלה בצבע רם. ואביבה אמרה שהיא מתה, מתה, מתה! (במקום אחר היא מספרת לחדר על חלום שחלמה): חלמתי בלילה שכל מישפחת מלבסקי יושבים בחדר גדול. כמו ג'ורג' (חבר מושבעים), ואני מעידה בפניהם. ואתה יושב בחדר בצד ושופת. ואני משכנעת אותם, ורק אחד לא מאמין לי — אני חושבת שזו היתה האחות שלה. חוץ ממנה כולם מאמינים לי, ואז התעוררתי.

(על ענייני־הכספים של מלבסקי): ויוזי (אביבה גרנות) ידעה שמי לבסקי מסתירה את הכספים שלה מי אחיה ואחותה וגם מבעלה. לא היה לה אמון בהם. היא לא סיפרה להם על הכסף כי לא רצתה שישקשו ממנה כסף. ראתי איך הם חיים? היא חיה יותר טוב מהם! אז היא הטיעה אותי, בגלל כפי לה. שלא אכתוב לה מיכתבים הביתה, כדי שהבעל שלה לא יידע. ויוזי ידעה שהיא מחזיקה את הכסף שלה כמו כל הפולנים המסריחים, קשור בסיכתי־ביר טחון לתחתונים או לחוזה.

אני לא מבינה את האשה הזאת. כל האמריקאים חיים במנטליות כזאת שצריך לתת כסף כדי להציל את החד יום. כאשר הייתי בניו־יורק, אמרו לי להחזיק 100 דולר כאן (מצביעה על החוזה) כדי שאם מישל יבוא לשדוד אותי, אתן לו את הכסף במקום החיים. אז אמרתי לה: „גיב איר דה געלט, גיב איר דה געלט” (ביידיש: תני לה את הכסף, תני לה את הכסף!) אבל כנראה שלא היה לה כסף. (הכוונה: שתיתן את הכסף שבארנקא לאביבה כדי שתעזוב אותה).

(על פגישתה עם מלבסקי בתל־אביב): היה לה ריח מהפה של שום, שלא יכולנו לעמוד לידה. היא לבשה כובע־ברט וחצאית צמרית. מוגי־האוויר לא היה קר, ושאלתי אותה אם היא מרגישה לא טוב. והיא אמרה שבאמת לא מרגישה טוב. היה לה בקבוק ביד כדי לקנות מים טיבעוניים בכיתה־מירקחת. (פקד חדר אומר לה כי יש לו הוכחות שמלבסקי לא היתה קרוב בת־מישפחה שלה. וכי הכסף בחשך בון הבנק לא היה כספה של חווה, אלא כספה של הנרצחת, אבל חווה מתעקשת כמעט בצורה עיוורת: אבא שלי הביא אותה אליי והציג לי אותה כקורבנת־מישפחה. בויכרו של אבי! בחייהם של ילדיי שזה הכסף שלי, שקיבלתי מאבא שלי!

● על אביבה גרנות:

„הכל נחתי לה, מישל!”

(באופן טיבעי מתמקדים דבריה של חווה יערי על חברתה־יריבתה. אביבה גרנות. מלבד גירסות אחדות למה שקרה ביום המיקרה. היא גם מגלה דברים רבים על היחסים בין שתיהן ועל אופיה של אביבה):